

Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng 3, 2017: Ghen

Nắng buổi sáng bùng lên, vừa chan hòa trải ra khắp vườn lan là muôn hoa đã thức dậy. Cô nàng Cát Lệ là sớm nhất.

Cô vươn đôi tay mạnh khỏe, rậm nắng, ưỡn bộ ngực căng đầy nhựa sống, rồi hít một hơi dài sáng khoái. Nhìn qua bên cạnh, dưới cảnh buổi, mấy chị em cô Vũ Nữ dù đêm qua quá 12 giờ đêm mới lục tục kéo nhau về nhà, mà bây giờ đã rũ nhau uôn éo trong nắng, hình như họ đang tập một vũ điệu mới, khó lắm hay sao đó mà nghe cô em út bị mắng liên miên. Cô Cát Lệ thấy tội nghiệp cho cô bé này, chân tay cô ta đâu có đủ dài, đủ mạnh như mấy cô chị đâu, nên thấy kiểu cách nhảy múa quơ quào của cô còn vụng về thô kệch lắm, làm sao mà bằng mấy cô lớn được. Dù sao cô đã chăm chỉ, hết lòng quan sát các chị và cận kề nghe những lời chỉ bảo.

Vừa định khêu cô chị cả của mấy cô Vũ Nữ để nói chuyện thì cô Cát Lệ thấy anh Vinh trong nhà bước ra vườn, cô sực nhớ ra hôm nay là ngày cuối tuần. Cô biết theo lệ anh này sẽ ăn buổi sáng qua loa với vợ và hai đứa con nhỏ, rồi sau đó là ở ngoài vườn suốt ngày, cơm trưa cơm tối cũng

chẳng màng đến. Thấy thương cô vợ, cuối tuần nấu được món gì ngon, sửa soạn đâu đó xong xuôi rồi, ra vườn gọi chồng vào ăn, cũng phải mất năm lần bảy lượt gọi thì anh Vinh mới buông cây lan đang cầm ở tay, bước vào phòng ăn một cách miễn cưỡng. Vậy mà cô vợ vẫn tươi cười chiều chuộng như một bà mẹ hiền biết thông cảm, chiều đứa con trai ham thích món đồ chơi quên cả ăn cả ngủ. Lâu lâu cô sợ chồng khát nước, ngất xỉu ngoài vườn, lại mang một ly cối nước trà đá hay nước chanh tươi hay cam tươi ra ép chồng uống, đôi khi còn nán lại lau mồ hôi trên trán cho chồng. Anh Vinh thì làm như bị quấy rầy, chiều vợ uống một hơi cho xong ly nước, hôn phớt lên má của cô vợ một cái để cảm ơn, rồi vội vàng quay trở lại với mấy cây lan. Cô Cát Lệ đã thấy cảnh này nhiều lần rồi. Cô vợ anh Vinh xinh như mộng, gái hai con, đẹp quỳn rũ mặn mà như quả xoài cát chín cây, vậy mà vẫn chịu thua mấy cây lan.

Anh Vinh, sáng sớm bước lên xe đi làm là phải đi một vòng trong vườn đã, đến chiều về, hai đứa con chạy ra mừng bố. Anh này hỏi han, chơi với con một chút, rồi tay bồng một đứa, tay dắt một đứa, đi thẳng ra vườn ở ngoài đó nhìn hết cây lan này đến cây lan khác, cho đến lúc cô vợ cơm nước dọn ra bàn sẵn rồi, gọi vào ăn thì anh Vinh tay bế tay bồng, mới đưa các con vào trong nhà.

Nghe đâu đến khuya lúc vợ con đã ngủ yên đâu đó rồi, anh ta vẫn còn thức, lên mạng tìm kiếm, rồi chơi trò đấu giá những những cây lan lạ, đến lúc mệt nhào người, mắt sụp xuống, không cách nào mở lên nổi mới chịu đi ngủ...

Thế cũng đã là quá mê mẩn vì lan rồi, nhưng hơn một năm nay từ sau khi có mặt của cô Trúc Mành (tiếng Mỹ là *Dendrobium falconerii*) trong vườn thì tình trạng này còn trầm trọng hơn. Bây giờ thì quen rồi, chứ cô Cát Lệ nhớ lại lúc đầu, cô tưởng chính cô cũng phải phát điên lên được trong khoảng thời gian anh Vinh mới đón cô Trúc Mành về. Anh Vinh đã có đủ các thứ lan, ngoài những thứ dễ tìm ở đây như Cát Lệ, Vũ Nữ, Vân Đà, Hồ Điệp, anh còn có đủ những thứ lan hiếm ở xứ anh ta như Ngọc Điểm, Giáng Hương và đủ loại Hoàng Thảo... thế nhưng vẫn thiếu cây Trúc Mành. Anh này tìm hết mọi nơi, lên mạng hàng đêm, sau đó nhờ người bạn cũng mê lan hạng nặng, quen biết nhiều với mấy trại lan ở mãi bên nước Chùa Vàng Thái Lan. Nhờ anh bạn này mai mối cho, cuối cùng cũng tìm được cây lan Trúc Mành. Khỏi cần nói cũng đủ biết là anh Vinh sung sướng hạnh phúc đến chừng nào, vất vả tìm được xong cây lan này thì anh ta thấy như mất hết mấy kí lô, bạn bè, người thân trong gia đình, ai thấy cũng phải quả vì người anh thấy gầy rộc đi rõ ràng.

Có được cây Trúc Mành rồi thì anh Vinh lại phải tiếp tục thức khuya ôm cái computer tìm đọc cho hết những cách trồng cây lan này, hết tiếng Việt lại sang tiếng Mỹ, hết tiếng Mỹ thì lại qua tiếng Việt, sau đó tìm một chỗ râm mát nhất trong vườn, chỗ có bụi chuối to, trồng trong cái chậu lớn màu vàng thật là đẹp, trịnh trọng treo cây Trúc Mành ở đó.

Hôm cô Trúc Mành ở phi trường về cũng là hôm cô Cát Lệ sẵn sàng cho nở sáu nụ hoa, chưa bao giờ trong đời cô này đơm được sáu cái nụ, thường thường được năm cái là đã mừng, không biết kỳ này cô chịu khó tắm nắng và uống thuốc bổ hay sao mà được một cành nặng trĩu những nụ là nụ như vậy. Cô nhủ thầm chuyện này thì anh Vinh quanh quẩn bên cô suốt ngày, ôm ấp hôn hít, rồi sẽ có màn chụp ảnh cô đủ kiểu để gửi đi khoe bạn khắp bốn phương trời.

Trúc Mành đến nhà anh Vinh chiều Thứ Sáu, qua sáng Thứ Bảy khoảng 6 giờ, trời vừa hừng nắng, Cát Lệ kiêu sa uyển chuyển khoe 6 nụ hoa hàm tiếu, màu tím thẫm, nhụy vàng, thơm nồng nàn. Nhìn thấy anh Vinh mở cửa sau bước ra vườn, trên người vẫn mặc bộ pijama, cô tưởng là anh Vinh ra để xem hoa nở, cô cố toả thêm nhiều hương thơm nữa cốt ý quyến rũ ông chủ phải đắm đuối vì cô hôm nay. Nhưng mà không phải vậy, người anh Vinh thì lướt ngang qua cô, nhưng hôn và mắt thì ở tận cây chuối có treo Trúc Mành, thành ra những mơ mộng, tưởng tượng cảnh anh Vinh sẽ chết mê chết mệt bắc ghế cầm ly cà phê ngồi cạnh cô cả mấy tiếng đồng hồ để thưởng thức sắc đẹp thiên kiều bá mỵ của cô tan thành mây khói.

Cả buổi sáng hôm ấy anh Vinh lại cứ quanh quẩn bên cái cô Trúc Mành gầy còm, trơ cả xương ra, không có một cái lá, lúc thì múc nước mưa tưới, lúc thì chụp ảnh, lúc thì vừa nói điện thoại vừa cầm kính lúp soi lên soi xuống cái thân hình ốm đói của cô lan mới, như để kiểm chút sự sống may ra còn tiềm tàng trong mấy cái cọng lan khô như cọng rơm. Và người nhận ra Cô Cát Lệ với 6 cái hoa lộng lẫy thơm ngát lại là vợ anh Vinh. Lúc đó là khoảng trưa, cô vợ ra vườn gọi chồng vào ăn cơm, thấy Cát Lệ nở hoa, mừng quá, gọi chồng ơi ới đến xem. Anh Vinh đi vào, lướt qua đó, chỉ ghé mũi ngửi thật nhanh rồi rảo bước vội vào nhà ngồi xuống bàn, ăn bát bún măng vịt, vội đến nỗi quên cả bỏ vào tô mấy lát ớt hiểm dầm nước mắm mà khi nào ăn bún măng anh cũng phải đòi cho bằng được. Ăn vội ăn vàng như thế cho qua bữa rồi lại phóng vội ra vườn đến chỗ Trúc Mành, vợ anh ta cũng quen cảnh này, chỉ biết lắc đầu lắc cổ.

Cô vợ cứ hay nói với bạn bè của anh Vinh:

“Kệ, ông Xã em chỉ ôm mấy cây lan này thôi. Suốt ngày ngoài giờ đi làm thì chỉ quanh quẩn ở nhà với mấy mẹ con em chớ có cờ bạc, rượu chè, trai gái gì đâu mà cảm đoán, cũng giống như em hay đi shopping vậy mà.”

Có lần nghe lóm được câu này, cô Hòa Hoàng tính tình đanh đá, nói với mấy cô lan kia:

“Đầy vườn lan, toàn là yêu nữ thứ thiệt không mà còn nói là không có trai gái, bà này mê chồng quá nên có thấy gì đâu.”

Rồi dần dần cô Cát Lệ cũng quen đi, còn nhiều trò nữa anh Vinh làm cô đau lòng xót ruột, ví dụ như cái vụ nghe nhạc trong vườn. Trước lúc cô về đây thì mấy cô lan khác nói là anh Vinh hay cho các cô nghe nhạc cổ điển Tây Phương, vì đọc đâu đó anh Vinh học được là cho cô cây hoa lá trong vườn nghe nhạc thì chúng sẽ tươi tốt, hoa sẽ nở nhiều và đẹp hơn. Khi Cát Lệ về thì vì cung cô này quá, nên anh Vinh đổi nhạc êm dịu qua những bản nhạc Nam Mỹ nóng bỏng, trong vườn lúc nào cũng rộn rập những điệu nhạc tango, mambo, salsa, chachacha, bossa nova jazz...

Dĩ nhiên là cô Cát Lệ vui vẻ và hạnh diện lắm, thêm mấy chị em cô Vũ Nữ thì cứ theo điệu nhạc mà múa may quay cuồng suốt ngày, trông rất vui mắt, anh Vinh mỗi lần ra vườn thì người nào cũng uốn éo theo điệu nhạc. Thời đó anh Vinh hình như chịu nhất bản nhạc *The Girl from Ipanema*, mở nghe trong vườn rờn rã mấy tháng trường. Cát Lệ tin chắc là anh Vinh mở bản nhạc đó cho cô nghe chứ cho ai vào đây nữa.

Nhưng tất cả những âm thanh vui nhộn, tươi trẻ đó đã chìm vào dĩ vãng rồi. Bây giờ trong vườn im vắng lạ thường, suốt ngày chỉ nghe thoang thoang qua tiếng hát vọng cổ buồn bã êm như tiếng ru trẻ con ngủ của xứ Việt Nam là nơi chôn rau cắt rốn của anh Vinh. Tất cả chỉ vì cô Trúc Mành mà sinh ra chuyện. Trúc Mành về được mấy tháng, anh Vinh bỏ biết bao công lao săn sóc, bao nhiêu nước mưa hứng được. Khi xưa thì những cây lan quý, trong đó có Cát Lệ, lâu lâu được tắm bồ một lần, nay thì không. Một giọt nước mưa cũng không có chứ đừng nói là một gáo nước mưa, tất cả là chỉ dành cho Trúc Mành, làm như trong vườn này chỉ có độc nhất Trúc Mành là lan, còn mấy cây lan khác chỉ là cỏ dại.

Đầu đuôi là như thế này, mấy tháng trường Trúc Mạnh cứ rã rượi, ủ dột, người như không có một chút nhựa sống nào. Một ngày đi làm về, anh Vinh vào nhà, tắt hết những âm thanh kích động, vui nhộn của nhạc Nam Mỹ, một lúc sau khắp vườn nổi lên một điệu nhạc chậm, buồn bã, đều đều, có lúc thì người ca sĩ lại cất cao giọng lên tưởng chừng như muốn tắt hơi. Cả vườn lan chấn động, đưa mắt thăm thì hỏi nhau, chị em Vũ Nữ điệu nhạc nào mà không biết, cũng đành chịu thua.

Chỉ có cô Hoàng Thảo Thủy Tiên là rành rọt, giải thích cho mấy cô kia nghe:

“Nhạc này xừ tôi gọi là vọng cổ, nghe không quen thì cảm thấy buồn bã, nhưng mà xừ tôi nhiều người nghiện loại nhạc này lắm đấy. May ra cô em họ Trúc Mạnh của tôi nghe nhạc này lại mạnh ra, đất nhà này rộng bao la, hàng xóm không ở gần, chứ chắc người Mỹ họ không chịu nổi cái điệu hát vọng cổ ề à thế này đâu.”

Cô Cát Lệ nghĩ thầm, mình đã sẵn chán đời vì bị anh Vinh bỏ bê, nay mỗi ngày cứ phải nghe những bài vọng cổ như thế này, chắc chẳng bao lâu thân hình mình đờng đờng sau đẹp lép hết, coi chừng lại còn da bọc xương, tong teo như Trúc Mạnh bây giờ. Cát Lệ thì như vậy, phần nản mãi cũng đành thôi. Mấy cây lan khác thì nhạc nào cũng được. Chỉ có mấy cây lan Việt Nam thì cứ vừa nghe vừa lim dim mắt một cách thích thú, nghe xong lại chụm đầu lại bàn tán. Còn về phần Trúc Mạnh, thì như một phép lạ, được nghe vọng cổ khoảng một tháng là thấy thân hình có da có thịt ra ngay, nhìn từ xa đã thấy có màu xanh xanh của lá. Khỏi phải nói là anh Vinh mừng rỡ đến mức nào.

Mấy bài vọng cổ của anh Trương Thái Hòa mà trang web hoalanvietnam.org đăng lên là anh Vinh mở cho Trúc Mạnh nghe hết như những bản “Tình Hoa Lan”, “Ghen Hờn”, “Tình Trong Con Mưa”... nhiều lắm. Nhưng có một ngày anh Vinh cho mở bản “[Giác Mơ Lan](#)”, mà anh Trương Thái Hòa vừa viết xong, do nghệ sĩ Vương Chí Thanh ca, cả đám lan Việt Nam nghe xong lịm cả người, không một ai nói lên được một lời nào. Bài ca vọng cổ này kể ra toàn những tên lan mỹ miều, nhưng đám lan mê mẩn là vì giọng ca khác lạ, nửa trầm ấm, nửa thánh thót của anh Vương Chí Thanh, giọng thật là lạ và hiếm, nhất là lúc anh ta xuống sáu câu, mấy cô lan nhắm mắt lại, đê mê tưởng chừng như anh ta hát riêng tặng cho mình vậy.

Cô Giáng Hương tịnh tình cõi mở hồn nhiên, khơi khơi tuyên bố:

“Lúc nghe cái nhà anh Vương Chí Thanh này cất cái giọng mê ly của anh ta lên ca sáu câu vọng cổ, cái giọng sao mà ngọt ngào ấm áp quá, em cứ tưởng tượng như em đang được anh ấy cầm tay em, đang nhìn vào mắt em, ca riêng cho một mình em nghe vậy.”

Cô Trúc Mạnh từ lúc được nghe Vương Chí Thanh ca hàng ngày như thế, sau một tuần lễ, từ một cây lan đang ủ dột gầy gò, thân hình tự nhiên phồng phờ no tròn, da trắng, tóc dài, đẹp hẳn lên, rồi kết nụ đơm hoa, rồi hai tháng sau nở cho anh Vinh bảy cái hoa kiều diễm. Anh Vinh thiếu điều mở tiệc ăn mừng, mừng chẳng kém gì lúc hai vợ chồng anh có đứa con đầu lòng. Hôm ấy anh còn nghỉ làm nguyên một ngày để ở nhà để thưởng thức vẻ đẹp của “Mỹ Nhân”, rồi có màn lăng xăng chụp hình Trúc Mạnh, xuyết nữa cháy cả cái Samsung Galaxy s6.

Hình Trúc Mạnh nở hoa lên *Facebook* rồi, bao nhiêu là bình luận trầm trồ, bao nhiêu là điện thoại hỏi thăm, toàn là của những người bao lâu nay say mê Trúc Mạnh, mà tìm mãi không thấy bán ở đâu, hoặc tìm được rồi thì không giữ nổi, để cây không chết hẳn thì cũng trong tình trạng sống dở chết dở. Ai ai cũng đua nhau xin anh Vinh cho cái “*Liều Trúc Lan Bí Pháp*”.

Anh Vinh nửa đùa nửa thật vui vẻ trả lời:

“Mở vọng cổ cho lan thưởng thức đi, là thấy kết quả ngay à, mà nhớ là bài nào có Vương Chí Thanh ca đó nghe.”

Riêng tác giả bài này mấy hôm nay nghe Vương Chí Thanh ca liên tiếp, cũng sinh ra mê giọng ca mùi mẫn này, giọng ca rất hiếm thấy, khi nhẹ nhàng tha thiết, khi mạnh mẽ cứng rắn, mà nguyên suốt một bài vọng cổ lúc nào cũng giữ được những giai điệu trầm ấm đôn hậu.

Xin hẹn và hy vọng gặp lại các bạn trong Tâm Tình Tây Bắc Seattle Tháng Tư, 2017.

Phạm Hảo